

„Noget paafærde?“

„Ja ... men først du! Hvem er bleven syg her?“

„Ingen. Det er en Barselaffære.“

„Det er vel saa Hans Andersens Kone?“

„Ja. Du veed det, det er denne Narkose, de nu allesammen tigger om. Selv den kraftigste Bondekone vil ikke længer føde sit Barn paa naturlig Vis. Og saa maa de efter min Mening hellere slet ingen Børn faa. Men nu har jeg alligevel lovet at blive i Nærheden, indtil Affæren er overstaaet.“

Doktoren bøjede sig over det dækkede Bord og mønstrede Retterne.

„Naa, det maa jeg sige! Du mæsker dig sandelig! Tre skeløjede Sild — og Ost! Martinsen forkæler dig ordenlig. Hvorlænge har du i Sinde at fremture i det Velleved? ... Alvorlig talt, Bror, dette her gaar ikke i Længden. Det Asen sulter dig jo! Du maa tage dig sammen og stroppe hende op. Ellers kommer jeg til at gøre det paa dine Vegne. Du ser efterhaanden lovlig apostolisk ud.“

„Vrøvl!“

„Man siger ikke Vrøvl til sin Læge, lille Far! Jeg ordinerer dig herved to blødkogte Æg til din Aftensmad. Og et Krus godt, hjemmebrygget Øl i Stedet for det Tevandspjat.“

„Sludder!“ — Præsten drak ud af sin Kop og rejste sig. — „Lad os gaa ind!“

Men Doktoren stilede sig i Vejen for ham og slog Hænderne i hans Skuldre. Præsten gjorde det samme, og saadan blev de nogen Tid staaende overfor hinanden med sammenflettede Arme som et Par Dreng, der vil brydes.

„Siger du Sludder?“

„Ja.“

„Du vil altsaa ha' Muffel!“

„Hvad bilder du dig ind?“

„Flab!“

„Selv Flab!“

„Kom an!“

De rystede hinanden saa haandfast, som de kunde det for Lat-